

SEANAN MCGUIRE

ORICE INIMĂ E O POARTĂ

PRIMUL VOLUM AL SERIEI
COPII ÎN DERIVĂ

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

CORINT
BOOKS

—2019—

A FOST ODATĂ O FETIȚĂ

FETELE NU ERAU NICIODATĂ prezente la interviurile de admitere. Acolo veneau doar părinții, tutorii, frații lor dezorientați, care doreau să le ajute din toată inima, dar nu știau cum. Pentru potențialele eleve ar fi fost prea greu să stea și să asculte cum oamenii pe care îi iubeau cel mai mult pe lume – pe lumea aceasta, cel puțin – le bagatelizau amintirile drept himere, experiențele drept fantezii și viețile drept niște boli nedepistabile.

În plus, le-ar fi afectat serios încrederea în școală dacă la primul lor contact cu Eleanor ar fi văzut-o îmbrăcată în veșminte respectabile gri cu lila și coafată pe măsură, arătând ca un soi de mătușică vârstnică impasibilă, un personaj care există numai în poveștile pentru copii. Adevărata Eleanor nu era nici pe departe așa. Iar dacă ar fi auzit ce spunea, asta ar fi înrăutățit și mai mult lucrurile, căci Eleanor explica în aceste situații, cu maximă seriozitate

și sinceritate, cum școala ei avea să ajute la vindecarea minților bolnave ale bieților mielușei rătăciți. Cum avea să îi aducă pe copii pe calea cea bună.

Desigur, Eleanor mințea, numai că potențialele eleve n-aveau cum să știe asta. Așa încât Eleanor putea să ceară nestingherită să discute în particular cu tutorii și să își vândă marfa cu hotărârea și priceperea unui escroc în-născut. Dacă acei tutori ar fi putut să se adune laolaltă și să-și compare notițele, ar fi descoperit că textul pe care li-l servea ea era îndelung exersat și bine șlefuit, pentru a deveni ceea ce era – o armă.

— E vorba de o tulburare rară, dar nu unică, manifestată la tinerele fete în perioada de trecere la maturitate, explica ea, menținând cu grijă contactul vizual cu tutorii desperați și depășiți de evenimente ai celui mai nou suflet rătăcit.

În rarele ocazii când era nevoită să vorbească părinților unui băiat, discursul se schimba un pic, dar numai atât cât era necesar. Era o rutină veche și Eleanor știa cum să speculeze fricile și dorințele adulților, care voiau, la fel ca ea, tot ce era mai bun pentru copiii de care răspundeau. Atâta doar că ideile lor despre ceea ce însemna „tot ce-i mai bun” nu corespundeau cu ale ei.

Părinților le spunea: „Uneori, plecarea de acasă ajută la vindecarea de astfel de percepții denaturate.”

Mătușilor și unchilor le spunea: „Nu este vina voastră, iar eu pot fi soluția.”

Bunicilor le spunea: „Lăsați-mă să vă ajut! Vă rog, lăsați-mă să vă ajut!”

Nu toate familiile acceptau să-și lase copiii la internat. Cam unul din trei potențiali elevi îi scăpa printre degete, și Eleanor îi plângea, plângea viețile acelea care aveau să

fie mult mai grele decât ar fi trebuit, viețile care ar fi putut fi salvate. Însă se bucura pentru copiii care îi erau dați în îngrijire. Măcar atâta timp cât stăteau cu ea, cineva îi înțelegea. Chiar dacă nu urmau să se întoarcă niciodată acasă, o aveau pe ea, care îi înțelegea, și îi aveau pe ceilalți la fel ca ei, iar asta era o comoară inestimabilă.

Eleanor West își petrecea zilele oferindu-le ceea ce ea nu avusese niciodată și sperând că într-o bună zi asta avea să fie de ajuns pentru a-și cumpăra drumul înapoi spre locul de care aparținea.

8

SCHELETUL EI ÎNVEȘMÂNTAT
ÎN CURCUBEIE

JACK COBORÎ TREPTILE de parcă erau o provocare pentru ea, câte două sau trei deodată, așa încât Christopher fu nevoit să alerge pentru a ține pasul. Pe parcursul drumului, fata nu dădu semne că ar face vreun efort: rămase perfect senină, cu ochii reci, buzele strânse și fără a răsufla din greu sau sacadat. Nu scoase un cuvânt. Christopher o urma tulburat, dar și recunoscător. Nu era deloc sigur că ar fi putut vorbi fără să icnească.

— Trebuie să curățăm oasele înainte ca să le chemi? întrebă Jack în timp ce străbăteau ultima porțiune de hol dintre șirul final de trepte și subsol.

În jur nu se vedea nimeni. Nu se intersectaseră de fapt cu niciun elev de când părăsiseră mansarda. Campusul ar fi putut părea pustiu, dacă nu ar fi fost șoaptele ce răzbăteau de dincolo de ușile închise.

— Acidul e o treabă bună, dar nu cea mai potrivită ținută pentru o dansatoare, continuă Jack.

— Nu, răspuse Christopher, scoțând flautul de os din buzunar și încolăcindu-și degetele în jurul lui pentru a-și spori siguranța de sine. Lorie o să se ridice curată și frumoasă. În Țara Oaselor, îi eliberam pe noii cetățeni...

Se opri la mijlocul propoziției, ca și cum își dăduse seama dintr-odată că era pe cale să dea glas unui gând oribil.

Jack se uită în spate spre el în timp ce deschidea ușa de la subsol.

— Hai că m-ai făcut curioasă. Trebuie să-mi explici. Nu-ți face griji c-o să mă tulburi. Odată am scos plămâni dintr-un corp în timp ce omul încă trăia, era conștient și încerca să vorbească.

— De ce ai făcut așa ceva?

— De ce nu? ridică Jack din umeri, după care porni să coboare.

Christopher se holbă la ea pentru o clipă, apoi se puse din nou în mișcare. Când o ajunse din urmă, rosti pe un ton provocator:

— Îi eliberam pe cetățenii noi tăind în carnea lor. Făceam tăieturi mari și adânci, până la os. În felul ăsta, scheletele se puteau ridica fără să se zbată și fără risc de fracturi. Oasele se vindecă încet, chiar și în afara trupului.

— Faptul că oasele se vindecau este ciudat în sine, din punctul meu de vedere, zise Jack liniștit. În lumile în care am călătorit noi, regulile erau atât de *diferite* de cele de aici!

— Da, o aprobă Christopher, studiind lichidul roșiatic care umplea cada.

Câteva bucățele de carne pluteau la suprafață. Nu dori să le acorde prea mare atenție.

— Ar trebui să nu mai povestești nimănui ce mi-ai spus mie. Mințile înguste de aici din școală cred că măcelărirea

și chirurgia sunt același lucru. E de-ajuns să-ți amintești cum mă privesc pe mine. Și tu ești unul din ei, dar nu face greșeala de a crede că asta nu se poate schimba. Jack traversă încăperea spre dulap. Totul se schimbă cu timpul, adăugă ea.

— Știi, spuse Christopher.

Duse flautul la gură și începu să cânte.

Niciun sunet nu ieși din flaut sau, mai bine zis, niciun sunet pe care cei vii ar fi putut să-l audă; era doar *ideea* de sunet, senzația bruscă și copleșitoare că ceva era ignorat, ceva mic și subtil și ascuns printre moleculele tăcerii. Jack deschise dulapul și scoase dinăuntru o eșarfă. Își încordă auzul și-și scoase papionul. Își ascultă propria respirație. Auzi cum degetele lui Christopher mângâiau flautul. Și pe urmă auzi un pleoscăit.

Se întoarse cu fața.

Christopher continua să cânte, iar Loriel începuse să se ridice, o sculptură șlefuită în os. Scapulele ei erau ca niște aripi delicate; craniul, un psalm închinat dansatoarei elegante ce aștepta sub carnea tuturor celor ce pășeau pe pământ. Scheletul avea o strălucire sidefată, ca de opal, și Jack se întrebă în treacăt dacă efectul era dat de acid sau de magia flautului lui Christopher. Din păcate, probabil că nu avea să afle niciodată. Oricât de tolerantă era școala, nu se făceau eforturi pentru a-i pune ei la dispoziție cadavre bune de examinat.

Încet, cu băgare de seamă, oasele lui Loriel se înălțară, un pic șovăitoare, și ieșiră din cadă. O singură picătură de acid se scurse de pe cotul fetei și căzu pe podea, unde scoase un sâsăit și făcu o gaură în piatră. Cadavrul se opri și se legănă în stânga și în dreapta, cu orbitele goale ațintite asupra lui Christopher.

— Uimitor! exclamă Jack, după care făcu un pas în față. Loriel te poate vedea? E *conștientă*? Sau e doar magie care animă oasele? Trucul ăsta funcționează pe orice schelet sau numai asupra oamenilor care au avut parte de morți violente? Poți să... Ah, presupun că nu poți să răspunzi atâta timp cât cânți, nu-i așa?

Christopher clătină din cap și gesticulă cu un cot spre treptele care duceau la vechea ușă folosită pentru aprovizionare. Jack dădu din cap.

— Mă duc s-o deschid, zise ea.

Porni în grabă, iar în mers își legă eșarfa la gât. Degetele lui Jack nu erau la fel de îndemânatice ca ale lui Sumi, dar se mișcau cu repeziciune, iar nodul era ceva familiar pentru ea; la momentul la care ajunsese la ușă și o deschise, era deja impecabil îmbrăcată. Dintre toate abilitățile deprinse ca ucenică a doctorului Bleak, cea a dichisitului în timp ce fugea pentru a-și salva viața părea cel mai probabil să continue să o servească și în lumea aceasta, adesea haotică, pe care o numea acum „acasă.”

Christopher o urmă cu pas mai domol și cântând la flautul său silențios. Loriel porni după ei; degetele sale de la picioare loveau ușor treptele, scoțând un sunet aproape identic cu cel al ramurilor uscate când se izbesc de un ochi de geam. Jack îi lăsă să treacă pe lângă ea și să iasă afară, apoi închise ușa și ieși și ea.

— Căutăm un loc de îngropăciune de negăsit? întrebă ea. Christopher dădu din cap în semn de încuviințare.

— OK, atunci vino după mine.

Fata, băiatul și scheletul dansator înveșmântat în curcu-beie traversară împreună proprietatea. Niciunul dintre posesorii de țesut și limbă nu deschise gura. Loriel nu urma

să aibă parte de alte funeralii; o procesiune mai amplă ar fi fost nepotrivită, având în vedere circumstanțele. Continu- ară să înainteze până ce ajunseră într-un loc unde amena- jările peisagistice se terminau, înlocuite de alge, buruieni și o întindere vastă de pământ pietros care nu fusese nicio- dată arat sau revendicat de altceva decât de sălbăticie. Zona îi aparținea și ea, desigur, tot lui Eleanor West: ținutul rural de mai mulți kilometri de jur-împrejurul școlii se aflase în posesiunea familiei sale, iar acum, când rămăsese ulti- mul moștenitor, îl deținea în totalitate. Eleanor refuzase, pur și simplu, să vândă terenul ori să permită ridicarea de construcții în preajma școlii. Capitaliștii locali o con- siderau o dușmancă. Unii dintre detractorii ei cei mai înverșunați susțineau că se poartă ca o persoană care are ceva de ascuns, și într-un fel aveau dreptate; Eleanor avea ceva de protejat. Și asta o făcea să fie mult mai periculoasă decât își închipuiau ei.

— Așteaptă! zise Jack când ajunseră la terenul viran. Se întoarse spre Loriei și spuse: Dacă mă auzi, dacă înțelegi ce spun, dă din cap, te rog. Știu că nu m-ai plăcut pe când trăiai, și nici eu nu te-am plăcut, dar aici e vorba de vieți omenești aflate în pericol. Salvează-le! Răspunde-mi!

Christopher continuă să cânte la flaut. Încet, craniul lui Loriei se înclină spre stern, mișcându-se fără ajutorul mușchilor și tendoanelor. Jack lăsa să-i scape un șuierat.

— Uite, asta e ca și cum aș folosi o placă Ouija¹: orice mi-ai spune, răspunsurile tale ar fi numai acelea pe care

¹ Placa Ouija (placa spiritelor sau placa „vorbitoare”) este o placă plană folosită în ședințele de spiritism, de obicei pentru a lua legă- tura cu morții. Este marcată cu literele alfabetului, numerele de la 0 la 9, cuvintele „da”, „nu”, „salut” și „la revedere”, împreună cu diverse

Christopher ar vrea să le aud. Numai că acum nu cred că este cazul. Poate că ar fi fost în urmă cu o săptămână, dar Nancy a venit la școală și fantomele vor să se afle în apropierea ei. Cred că, la un anumit nivel, undeva înlăuntrul tău, ai rămas aceeași Loriei. Te rog, așadar, dacă poți, să-mi spui cine te-a ucis.

Loriei rămase nemișcată preț de câteva secunde. Apoi, încet, ca și cum fiecare mișcare implica un efort considerabil, ridică brațul drept și-și folosi degetul arătător pentru a gesticula către un spațiu de lângă Jack. Jack se întoarse și se holbă la locul gol. Oftă.

— Presupun c-am avut așteptări prea mari, spuse ea. Tu ce zici, Christopher?

Christopher dădu din cap și își mișcă degetele pe flaut. Scheletul lui Loriei coborî dealul scund către terenul viran – și continuă să pășească în jos, pe și prin pământ, ca și cum cobora niște trepte nevăzute. În mai puțin de un minut dispăru, iar creștetul capului său nu se mai zări deasupra nivelului solului. Christopher luă flautul de la gură.

— Era așa de frumoasă! spuse el.

— Ar fi sunat mai puțin straniu dacă ai fi spus asta despre ea pe vremea când avea piele, comentă Jack. Hai să ne întoarcem acum la ceilalți. Nu suntem în siguranță aici.

Se răsuci pe călcâie, iar Christopher o urmă, și împreună își târșăiră picioarele de-a latul peluzei largi și verzi.

simboluri și elemente grafice. Participanții la astfel de ședințe pun degetele pe o planșetă mică din lemn în formă de inimă și aceasta este mișcată deasupra plăcii pentru a crea cuvintele care alcătuiesc mesajul transmis de spirit.

10

STAI NEMIȘCAT CA PIATRA ȘI S-AR PUTEA SĂ SUPRAVIEȚUIEȘTI

KADE ȘI CHRISTOPHER o ridicară pe Jack; Kade și Christopher o luară pe Jack de acolo în timp ce Nancy rămasă pe loc, încremenită și temporar uitată, în umbrele verandei. Era conștientă, la nivel pur teoretic, că ar fi trebuit să se grăbească după ei – că nu ar trebui să rămână singură acolo, unde orice i se putea întâmpla. Decizia i se părea însă nechibzuită și totodată periculoasă. Nemișcarea o ținea în siguranță. Nemișcarea o salvase înainte și avea s-o salveze și acum.

Uitase cât de bine semăna, privit în lumina potrivită, sucii de rodii cu o pată de sânge.

Uitase cât de frumos era.

Așa încât își impuse să stea nemișcată, atât de nemișcată, încât deveni una cu fundalul, atât de nemișcată, încât își simți inima cum își încetinește ritmul, cinci bătăi devenind patru și patru devenind trei, până ce bătăile se reduseră la

una pe minut și aproape că nu mai respira. Poate că Jack avea dreptate; poate că abilitatea ei perfectă de a rămâne nemișcată era ceva nefiresc. Ei însă nu i se părea a fi ceva special. Ci doar un lucru *corect*, un lucru potrivit, ceva ce îi fusese menit din naștere și ar fi trebuit să fie așa mereu.

Părinții își făceau griji pentru ea fiindcă nu mânca desul, și poate că asta ar fi trebuit într-adevăr să îi îngrijoreze atunci când Nancy se mișca repede și frenetic. Numai că ei nu înțelegeau. Nu înțelegeau că Nancy nu avea să rămână acolo, în lumea lor care se mișca repede și frenetic. Când ea îi poruncea corpului său să încetinească, să rămână *nemișcat*, nu mai avea nevoie să mănânce. Putea trăi un secol cu o lingură de suc și o fărâmă de prăjitură, și să se considere în tot acest răstimp bine hrănită. Nu suferea de tulburări de alimentație. Nancy știa de ce avea nevoie, și știa că ceea ce trebuia să facă era să rămână nemișcată.

Răsufală și mai adânc și simți cum inima i se oprește preț de un minut, devenind la fel de nemișcată precum restul corpului ei, ca o sămânță de rodie cuibărită în siguranță în mijlocul fructului. Se pregăti să tragă din nou aer în piept pentru a-i îngădui inimii bucuria unei alte bătaii, când cineva se ivi de după colțul casei. Până atunci, Nancy considerase că mai nemișcată de-atât nu avea cum să stea. În acel moment își dădu însă seama că se înșelase. În acel moment deveni la fel de nemișcată și lipsită de relevanță ca o piatră.

Jill trecu prin fața verandei. Avea mâinile mânjite cu sânge și o umbrelă de soare atârnată pe un umăr bloca orice raze de lună rătăcite care ar fi îndrăznit să-i mângâie pielea. În colțul gurii îi atârna o picătură de sânge, ca o pată de gem rămasă din greșeală neștersă cu șervețelul. Nemișcată, Nancy urmări cum limba mică și rozalie a lui

Jill ieși iute din gură și înlătură sângele. Jill continuă să meargă. Nancy nu mișcă.

Te rog! își zise ea. Te rog, Lord al Morților, fă ca inima mea să nu bată! Fă ca ea să nu mă vadă!

Inima lui Nancy nu bătu.

Jill dădu colțul casei și se făcu nevăzută.

Nancy inspiră adânc. Simți cum plămâinii o dor la invazia aerului; inima protestă când începu să bată, trecând în mai puțin de o secundă de la starea de nemișcare la cea de cursă de viteză. După alte câteva secunde, sângele reîncepu să-i circule prin vene, și atunci Nancy se răsuci pe călcâie și pătrunse în fugă în casă, unde luă urma picăturilor de sânge de pe podea, până ce ajunse la bucătăria școlii, nedescoperită de ea până atunci, și dădu ușa de perete.

Kade se roti iute spre ea, cu un cuțit de tranșat carnea în mână. Christopher făcu un pas și se postă în fața lui Eleanor. Jack zăcea nemișcată pe butucul de măcelărie din mijlocul încăperii, cu bluza tăiată și scoasă de pe corp, și bandaje improvizate acoperind rana prin înjunghiere de pe braț.

— Nancy? Kade lăsa jos cuțitul. Ce s-a întâmplat?!

— Am văzut-o! icni Nancy. Am văzut-o pe Jill. Ea e ucigașa!

— Da, confirmă Jack cu glas slab. Ea este.